

Arrest

nr. 288 843 van 12 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Egyptische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 21 oktober 2017, dient op 7 november 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 30 april 2018. Op 8 juni 2018 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 17 januari 2019, bij arrest met nr. 215 297, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 10 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Na een eerdere beslissing te hebben ingetrokken, verklaart de commissaris-generaal op 10 maart 2020 het tweede beschermingsverzoek niet ontvankelijk. Het daartegen ingediende beroep wordt door de Raad verworpen op 19 oktober 2020, bij arrest met nr. 242 456.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 13 november 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 11 december 2020 door de DVZ overgemaakt aan het CGVS, waar verzoeker gehoord wordt op 27 oktober 2022.

1.5. Op 22 december 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 23 december 2022 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Markaz Makaken, Al Minya, te Egypte op 1 augustus 1992. U heeft de Egyptische nationaliteit en u bent orthodox christen. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U heeft altijd in de wijk Markaz Makaken gewoond. Toen u zeven jaar was verhuisde u van Ezbet Georges naar Manshit Fawziya waar u verbleef tot 10 of 11 juli 2017. U verbleef samen met uw ouders in een appartement, boven de elektrozaak die u was begonnen. Op 10 of 11 juli 2017 dook u onder in een hotel in Alexandrië, waar u tot 11 oktober 2017 verbleef. Van september 2016 tot oktober 2016 verbleef u in Nederland, u bezocht toen uw enige zus die daar op basis van gezinshereniging verbleef.

In 2014 stichtte u een elektrozaak, waar uw vader u assisteerde. U geeft aan dat uw vader op 4 juli 2017 door R.A.A. met messteken om het leven werd gebracht. R.A.A. behoort tot een salafistische groepering.

Een vijf tot zes maanden voor de moord op uw vader, kende u reeds problemen met R.A.A.. Hij wilde dat u de elektrozaak sloot op vrijdag. Om de twee maanden kreeg u dit te horen. U ging hier niet verder op in, het waren louter discussies. Twee weken voor de moord op uw vader escaleerde het probleem, R. begon te roepen dat u de winkel moest sluiten. Op 4 juli 2017 was u bezig in het magazijn van de elektrozaak. R. kwam binnen in het kantoor waar uw vader zat, vroeg naar u en plotseling kreeg uw vader een messteking in zijn borst. U hoorde veel lawaai, kwam binnen in het kantoor en zag uw vader bloeden. U bracht hem naar het ziekenhuis. A., de eigenaar van de zaak tegenover de elektrozaak, kwam binnen toen R. naar buiten liep. U ging met deze zaak naar de politie. A., die getuige was, verscheen niet op de zitting om te getuigen waardoor de zaak telkens werd uitgesteld. Een drietal dagen na het incident kreeg u bedreigingen via de familie van R. om uw klacht in te trekken. Uw priester, E.S., raadde u aan om het land te verlaten. U dook onder in Alexandrië, u hoopte nog te kunnen terugkeren, maar op 11 oktober 2017 gaf u de hoop op en verliet u Egypte. Op 16 juli 2017 nam uw moeder haar intrek in een nonnenklooster in Caïro. Op 22 januari 2018 had u voor het laatst contact met priester E.S. die u wederom aanraadde om niet terug naar Egypte te keren. Momenteel heeft u sporadisch contact met een vriend die u op de hoogte houdt van de zaak. Op 11 oktober 2017 verliet u Egypte. U werd over water en land gesmokkeld. Op 26 oktober 2017 kwam u aan in België. U diende uw eerste verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2017.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: kopie van uw identiteitskaart, kopie van uw geboorteakte, processen-verbaal van politie en parket in verband met het overlijden van uw vader, een medisch verslag in verband met overlijden van uw vader, de overlijdensakte van uw vader en documenten aangaande uw elektrozaak in Egypte.

Op 11 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch op 17 januari 2019 bevestigde deze instantie de beslissing van het CGVS.

U blijft in België en dient op 10 september 2019 een tweede verzoek in. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u verwijst naar de problematiek zoals door u aangehaald in kader van uw eerder verzoek. U voegt

hieraan toe dat uw zus, die in Nederland woont, in juni 2019 naar Egypte ging om haar schoonouders te bezoeken. U vroeg haar bij jullie ouderlijk huis te passeren om na te gaan of daar alles in orde was. Op 12 augustus 2019 werd ze daar door R. gezien en bedreigd. Hij wilde haar kinderen ontvoeren om u zo onder druk te zetten om naar Egypte terug te keren. Ze vluchtte daarop naar de politie die een proces-verbaal opstelde, waarna ze het nodige deden opdat ze naar Cairo kon terugkeren, van waar ze terug naar Nederland reisde. U stelt dat hieruit blijkt dat u nog steeds gezocht wordt.

Ter staving van uw verzoek legt u naar uw zeggen een kopie van het proces-verbaal neer op basis van de verklaringen van uw zus (dd. 12.08.2019) met daarop een originele stempel, zo stelt u. Verder legt u nog een uittreksel neer uit het Nederlandse paspoort van uw zus.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op datum 5 december 2019 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het Commissariaat-generaal besloot vervolgens om deze beslissing in te trekken op datum van 23 december 2019.

Op 10 maart 2020 werd uw verzoek opnieuw niet-ontvankelijk verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 19 oktober 2020 door de RvV verworpen.

Op 13 november 2020 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u op 7 april 2020 opgeroepen werd als reservist voor uw legerdienst. Uw advocaat trachtte een uitstel te verkrijgen door een attest aangaande uw verblijf in het buitenland aan te vragen. Omdat u illegaal uit Egypte reisde werd dit niet aanvaard. Enige tijd later werd u door de militaire rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar.

Ter staving van uw verzoek legt u drie documenten met als titel "Oproepingsbrief", een vonnis, een verzoek tot uitstel en een aanvraag tot vervanging van uw militaire dienstkaart neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw verklaringen over uw problemen vanwege uw oproeping als reservist voor het leger en de documenten die u neerlegt ter staving van deze problemen zijn dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst verklaart u dat u op de hoogte werd gebracht van uw oproeping voor uw reservedienst door uw advocaat (CGVS, p. 6). Echter uw verklaringen over deze advocaat komen uiterst vaag en vreemd over. Zo zou uw huis leeg staan sinds de periode van uw vertrek (CGVS, p. 5). U zegt dat uw advocaat steeds uw post gaat ophalen bij u thuis. Dit is opmerkelijk. Gevraagd waarom uw advocaat dat zou doen zegt u louter dat u een advocaat nodig had voor administratieve en eigendomszaken. Erop gewezen dat dit bezwaarlijk het werk is van een advocaat en nogmaals gevraagd waarom hij dat zou doen zegt u kortweg: "hij wordt betaald" (CGVS, p. 5). Dat u een advocaat zou betalen om jarenlang uw post op te halen bij u thuis houdt geen steek. Bovendien kan u geen informatie geven over de overeenkomst die u met hem zou hebben gesloten. Zo verklaart u dat er geen vast bedrag is en dat u betaalt voor zaken die hij gedaan heeft (CGVS, p. 5). Gevraagd dit meer concreet uit te leggen antwoordt u niet op de vraag. Gevraagd uw regeling die met uw advocaat – die u blijkbaar al jaren betaalt om onder meer uw post te gaan halen – in

detail uiteen te zetten zegt u louter dat hij niet specifiek naar uw huis gaat om de post op te halen maar dat hij dat doet wanneer hij in de buurt is (CGVS, p. 6). Gevraagd om jullie financiële overeenkomst uiteen te zetten – het is immers vreemd dat u jarenlang een advocaat zou betalen om post op te halen – geeft u geen verdere informatie en zegt u dat u eigenlijk geen concrete afspraken heeft met hem en dat hij betaald wordt voor zaken die hij doet, waarna u toevoegt dat u hem niet betaalt om de post te gaan halen. Deze vage en ontwijkende verklaringen roepen ernstige vragen op. Dat u bovendien eerst zegt dat hij de post ophaalt omdat hij betaald wordt maar daarna zegt dat hij niet betaald wordt om de post op te halen komt maar weinig consistent over. U wordt dan gevraagd welke zaken hij voor u dan concreet gedaan heeft en hoeveel u hiervoor betaald heeft maar u weigert op de vraag te antwoorden en besluit louter dat dit niet relevant is (CGVS, p. 6). Dat u geen concrete informatie kan geven over de overeenkomst die u heeft met uw advocaat, die u nochtans op de hoogte bracht over uw problemen waarop u uw huidige verzoek baseert, maakt dat aan deze nieuwe asielmotieven reeds ernstig getwijfeld kan worden.

Dienaangaande dient nog opgemerkt te worden dat u geen documenten kan neerleggen van uw overeenkomst met deze advocaat. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt dit te verklaren zegt u dat u hem van de buurt kent en dat jullie een vriendschappelijke band hebben (CGVS, p. 12). Dit komt nog maar weinig geloofwaardig over daar u dit geenszins aanhaalde eerder in het persoonlijk onderhoud wanneer u veelvuldig gevraagd werd naar uw overeenkomst met uw advocaat.

Het is verder opvallend dat u geen correcte verklaringen aflegt over de militaire rechtbank door dewelke u zou zijn veroordeeld. Uit het vonnis dat u neerlegt blijkt dat u veroordeeld werd door de militaire rechtbank van de provincie Assiut. Echter, wanneer u hiernaar gevraagd wordt zegt u dat er maar één militaire rechtbank is en dat die in Cairo zou zijn (CGVS, p. 11). Dit valt geenszins te rijmen met het door neergelegde vonnis. Tevens doet dit vermoeden dat u dit document zelf niet of nauwelijks ingekeken heeft.

Dit vermoeden wordt bevestigd door uw volgende stelling: “bij de militaire rechtbank kan je niet pleiten, dat bestaat niet, je moet enkel een nota neerleggen” (CGVS, p. 11). Immers, in het vonnis staat het volgende: “Na de mondelinge pleidooien te hebben gehoord ...”.

Uw verklaringen over uw vertegenwoordiging door uw advocaat op de rechtbank zijn ook maar weinig coherent. U wordt gevraagd of uw advocaat u heeft vertegenwoordigd op de rechtbank, waarop u verklaart van wel. Gevraagd of dit dan in Cairo was – waar volgens u de enige militaire rechtbank in Egypte zich bevindt – zegt u dit niet te weten. Gevraagd dit te verklaren zegt u op weinig coherente wijze: “Dat weet ik niet, ik heb eigenlijk geen info, ik weet niet precies, waar heeft hij mij vertegenwoordigd, voor de rechtbank of voor de militaire politie, ik weet het niet” (CGVS, p. 11). Dat u eerst stellig beweert dat uw advocaat u heeft vertegenwoordigd op de rechtbank maar dan weer zegt dit niet te weten om uiteindelijk te zeggen dat men niet op de militaire rechtbank vertegenwoordigd kan worden omdat dit enkel per nota gebeurd houdt maar weinig steek en komt bovendien niet overeen met het door u neergelegde vonnis.

Het is voorts opmerkelijk dat u niet weet wanneer u veroordeeld werd door de militaire rechtbank. U zegt dat men een maand de tijd heeft om te reageren op een oproepingsbrief van het leger (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel later u dan veroordeeld werd door de rechtbank zegt u kortweg dit niet te weten. Gevraagd uit te leggen waarom u dit niet weet – er kan verwacht worden dat u deze zaak van nabij heeft opgevolgd met uw advocaat – weigert u op de vraag te antwoorden en zegt u dat de vragen gesteld worden om u in de fout te lokken (CGVS, p. 9). Gevraagd of u deze zaak daadwerkelijk opgevolgd heeft, gezien u niet weet wanneer u veroordeeld werd, zegt u louter dat u niet alle informatie en data kan onthouden (CGVS, p. 9). Deze onwetendheid over uw eigen veroordeling doet uw verklaringen uiterst ondoorleefd overkomen en maakt uw asielrelaas weinig geloofwaardig.

Het valt in dit verband bovendien op dat op het vonnis dat u neerlegt daadwerkelijk ook geen specifieke datum staat – hoewel er vermeldt wordt: “Op het vermelde uur en datum...”. Dat u niet kan zeggen wanneer u veroordeeld zou zijn, en dit ook niet op uw vonnis staat, doet uw verklaringen gefabriceerd overkomen.

Nog opvallender is echter volgende zin in het document: “De rechtbank heeft uitspraak gedaan in zaak nummer [niet ingevuld] van het jaar 2019”. Gezien uw oproeping pas van het jaar 2020 zou dateren kunnen vanzelfsprekend ernstige vragen gesteld worden bij de authenticiteit van dit document. Dit geldt des te meer door de vaststelling dat het gedeelte, waar het referentienummer van uw zaak zou moeten zijn ingevuld, niet werd ingevuld.

Bovendien liet u in de vragenlijst bij het verzoek om inlichtingen optekenen dat u op 7 april 2020 op de hoogte werd gesteld van het vonnis van de militaire rechtbank (verzoek om inlichtingen, vraag 17). Dit zou echter de datum van de eerste oproepingsbrief zijn (CGVS, p. 7) en geenszins de veroordeling door de militaire rechtbank. Dergelijke strijdige verklaringen doen verder twijfelen aan uw nieuwe asielmotieven.

Ook andere door u neergelegde documenten roepen vragen op. Zo legt u een scan neer van twee quasi identieke documenten met de titel "Oproepingsbrief", beiden gedateerd op 7 april 2020. De eerste versie vermeldt de handgeschreven mededeling dat u zich dient aan te melden bij uw eigen militaire eenheid. De tweede versie verschilt van de eerste enkel wat betreft het handgeschreven gedeelte, waar vreemd genoeg vermeld wordt dat er een reisverbod op uw naam staat en dat u gearresteerd dient te worden. Dat u een oproepingsbrief voor het leger neerlegt, gedateerd op de dag van uw eerste oproeping, waarin staat dat u gearresteerd dient te worden – een melding die niets te maken heeft met de rest van de inhoud van de brief – houdt weinig steek en doet ernstig twijfelen aan de authenticiteit van dit document.

U legt verder een verzoek tot uitstel voor de militaire legerdienst neer. Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat het deel dat bestemd is voor de verzoeker, op uw naam na, oningevuld is. Het deel dat bestemd is voor de onderwijsinstelling is evenmin ingevuld, op de stelling "werd aangenomen en de juistheid en de datum zijn bevestigd" na. Dit houdt echter geen steek daar er geen gegevens zijn ingevuld op dit document. Het hoeft weinig betoog dat dit oningevulde formulier op geen enkele manier uw problemen aangaande uw oproeping voor het leger kunnen staven. Gevraagd uitleg te geven bij dit document kan u louter stellen: "Dit attest heeft te maken met de reservedienst" (CGVS, p. 13).

U legt voorts nog een document neer met de titel "Oproeping voor rekrutering" en op datum van april 2020 – de datum van uw beweerde oproeping – waarin wordt besloten om uw rekrutering uit te stellen tot de leeftijd van 35 jaar. Dit betekent dat uw rekrutering zou worden uitgesteld tot 2027. Vanzelfsprekend kan u met dit document niet aantonen problemen te hebben met de Egyptische autoriteiten. U kan hier voorts zelf weinig informatie over geven. Immers zegt u over deze brief dat het een oproepingsbrief is – zoals ook duidelijk op de titel staat aangegeven (CGVS, p. 13). Gevraagd wat het verschil dan is met de gele oproepingsbrief geeft u een weinig steekhoudend antwoord: "op die gele wordt het adres waar je moet aanmelden vermeld, en die andere is de oproepingsbrief je moet u ook op bepaalde plaats aanmelden" (CGVS, p. 14). U wordt erop gewezen dat u net hetzelfde heeft gezegd over beide brieven en nogmaals gevraagd naar verdere uitleg waarop u dat het allebei oproepingsbrieven zijn en dat u een van de twee moest meenemen bij uw aanmelding (CGVS, p. 14). Dat u geen enkel idee blijkt te hebben dat de ene oproepingsbrief eigenlijk een uitstel voor uw legerdienst tot 2027 betreft is opmerkelijk.

Uit bovenstaande blijkt dat u geen enkele concrete kennis lijkt te hebben over de documenten die u zelf neerlegt en dat u deze vermoedelijk ook nauwelijks of nooit bekeken heeft. Een dergelijke desinteresse strookt geenszins met een beweerde vrees voor vervolging. Dit wordt bevestigd wanneer u eerder in het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt om uit te leggen wat al deze documenten die u neerlegt precies inhouden – vooraleer deze een voor een worden overlopen – en u louter antwoordt: "oproepingsbrief, het vonnis". Na een stilte voegt u nog toe: "Attest van het leger, dat is het denk ik" (CGVS, p. 13). Dat u met moeite slechts drie documenten kan benoemen is opmerkelijk. Gevraagd wat u met "attest van het leger" precies bedoelt geeft u de vage uitleg: "Dat attest heeft te maken met het leger, dat ik altijd opgeroepen kan worden" (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen over deze zes documenten die u neerlegt maken dat ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze documenten en aan dit nieuwe asielmotief.

Hoe dan ook, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw oproeping voor uw reservedienst, – quod non –, het organiseren van de dienstplicht is een soeverein recht van elke staat. Gevraagd waarom u uw reservedienst niet wil vervullen verwijst u naar uw vluchtmotieven zoals uiteengezet in uw vorige aanvragen (CGVS, p. 9). Deze werden echter niet geloofwaardig geacht. U heeft geen andere motivatie voor het ontlopen van uw dienstplicht (CGVS, p. 10). Uw loutere wens om deze te ontlopen heeft geen uitstaans met internationale bescherming. Uw veroordeling vanwege uw dienstweigering is evenmin een reden voor internationale bescherming. Immers dient deze procedure niet om gerechtelijke vervolging te ontlopen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de

vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde aanvraag tot vervanging van uw militaire dienstkaart doet geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Dit heeft geen betrekking op uw beweerde veroordeling door de militaire rechtbank. Bovendien valt ook hier op dat dit document slechts gedeeltelijk werd ingevuld en ongedateerd is, waardoor dan ook aan de authenticiteit kan worden getwijfeld.

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021** toegevoegd aan uw administratief dossier, en de **UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt** van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.*

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021**) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.*

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfvalen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 8 *juncto* 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet zouden overeenstemmen met de waarheid. Het mag volgens hem niet worden vergeten dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en waardoor het moeilijk is geworden om een coherent verhaal op te hangen.

Hij wijst erop dat hij nooit heeft verklaard dat zijn advocaat als postbode werd aangesteld. Wel zou hij hem verzocht hebben om de documenten, inzake zijn oproeping als reservist en de hieruit volgende veroordeling, te bezorgen. Hij voegt toe dat die advocaat een vriend is van de familie, wat verklaart dat hij die taak wilde opnemen hoewel hij in het buitenland verblijft. Slechts nadat hij die documenten had overgemaakt, heeft hij om betaling verzocht, wat verklaart dat er geen overeenkomst is. Ook in België worden er niet steeds overeenkomsten ondertekend door de advocaat en diens cliënt. Hij wijst erop dat hij ook de betalingsbewijzen heeft overgemaakt, wat zijn verklaringen ondersteunt. Hij was niet in staat om een gedetailleerde uiteenzetting te geven over het verloop van de zitting, omdat hij zelf niet aanwezig was. Wel was hij in staat uitleg te geven bij de acties die zijn advocaat voor hem heeft ondernomen.

Vervolgens stelt hij dat het algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig ingrijpend en systematisch zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken. Bovendien wordt door de commissaris-generaal erkend dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat hun situatie zorgwekkend is. Hij benadrukt dat zijn geloof niet ter discussie staat.

Hij benadrukt dat zijn verklaringen geloofwaardig en plausibel zijn en ondersteund worden door de voorgelegde stukken.

Hij wijst erop dat hij bij terugkeer naar Egypte niet op bescherming van zijn autoriteiten zal kunnen rekenen waardoor hij er een vogel voor de kat zal zijn. Uit niets blijkt dat de situatie op heden verbeterd is. Integendeel, de verwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen worden vermoord, bevestigen volgens hem de penibele situatie waarin zij zich bevinden. Het EHRM heeft reeds geoordeeld in een arrest van 6 juni 2013 dat een terugkeer van Koptische christenen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM.

Hij verwijt de commissaris-generaal geen passende belangenafweging te hebben gemaakt. Indien hij terugkeert naar zijn herkomstland, zal hij het slachtoffer worden van gewelddaden. Hij herhaalt dat het EHRM reeds in een arrest van 6 juni 2013 heeft geoordeeld dat een terugkeer van Koptische christenen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

3. Nieuwe stukken

3.1. Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Egypte voor vijf jaar zal worden opgesloten in de gevangenis omdat hij zijn legerdienst niet heeft uitgevoerd. Daarnaast vreest hij gedood te zullen worden omwille van de problemen die hij tijdens zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet.

4.3.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers verklaringen over zijn advocaat, die hem op de hoogte zou hebben gebracht van de oproeping voor de reservedienst, zijn uiterst vaag en vreemd: (a) het houdt geen steek dat verzoeker een advocaat zou betalen om jarenlang zijn post op te halen bij zijn thuis; (b) verzoeker kan geen informatie geven over de overeenkomst die hij met hem zou hebben gesloten; (c) verzoeker antwoordt op ontwijkende wijze, wanneer hij gevraagd wordt om de financiële regeling, die hij heeft met zijn advocaat, toe te lichten; (d) verzoeker legt geen consistente verklaringen af nu hij eerst voorhoudt dat zijn advocaat

de post ophaalt omdat hij betaald wordt, om vervolgens te verklaren dat hij niet wordt betaald om de post op te halen om uiteindelijk te stellen dat hij en zijn advocaat een vriendschappelijke band hebben;

ii) Verzoeker legt geen correcte verklaringen af over de militaire rechtbank door dewelke hij zou zijn veroordeeld: (a) uit het vonnis blijkt dat verzoeker werd veroordeeld door de militaire rechtbank van de provincie Assiut, terwijl hij verklaart dat er maar één militaire rechtbank is en dat die zich in Cairo bevindt (NPO, p. 11); (b) voorgaande doet het vermoeden ontstaan dat verzoeker dit document zelfs niet heeft gelezen.

iii) Verzoekers verklaringen, over zijn vertegenwoordiging door zijn advocaat op de rechtbank, zijn weinig coherent nu (a) hij, gevraagd of zijn advocaat hem heeft vertegenwoordigd voor de rechtbank, bevestigend antwoordt, maar niet kan zeggen of dit dan in Cairo was; (b) vervolgens verklaart niet te weten of hij vertegenwoordigd werd voor de rechtbank of voor de militaire politie (NPO, p. 11).

iv) Verzoekers onwetendheid over het tijdstip waarop hij werd veroordeeld door de militaire rechtbank maakt zijn asielrelaas weinig geloofwaardig. Het is hierbij ook opmerkelijk dat in het vonnis geen specifieke datum staat vermeld. Er wordt weliswaar melding gemaakt van het jaar 2019, maar verzoeker verklaarde enerzijds pas te zijn opgeroepen in 2020 en anderzijds dat hij pas op 7 april 2020 op de hoogte werd gebracht van het vonnis. Dat bovendien nog het gedeelte waar het referentienummer zou moeten worden vermeld, leeg blijft, doet mede vragen rijzen bij de authenticiteit van het document.

v) De overige neergelegde documenten roepen bij de commissaris-generaal eveneens vragen op: (a) de scan van twee *quasi* identieke documenten met de titel "Oproepingsbrief", dateren beiden van 7 april 2020. De eerste versie vermeldt de handgeschreven mededeling dat verzoeker zich dient aan te melden bij zijn eigen militaire eenheid, terwijl in de tweede versie vermeld wordt dat er een reisverbod op zijn naam staat en dat hij gearresteerd dient te worden. Dat verzoeker een oproepingsbrief voor het leger neerlegt, gedateerd op de dag van zijn eerste oproeping, waarin staat dat hij gearresteerd dient te worden – een melding die niets te maken heeft met de rest van de inhoud van de brief – houdt volgens de commissaris-generaal weinig steek en doet ernstig twijfelen aan de authenticiteit van dit document; (b) m.b.t. het verzoek tot uitstel voor de militaire legerdienst wordt geoordeeld dat het deel, dat bestemd is voor de verzoeker, op zijn naam na, niet ingevuld is net zomin als het deel dat bestemd is voor de onderwijsinstelling, op de stelling "werd aangenomen en de juistheid en de datum zijn bevestigd" na. Dit oningevulde formulier kan bovendien op geen enkele manier verzoekers problemen aangaande zijn oproeping voor het leger staven; (c) het document getiteld "Oproeping voor rekrutering" van april 2020 – de datum van zijn beweerde oproeping – stelt dat besloten werd om verzoekers rekrutering uit te stellen tot de leeftijd van 35 jaar, waardoor hij met dit document niet kan aantonen problemen te hebben met de Egyptische autoriteiten. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker niet lijkt te weten dat hem uitstel werd verleend; (d) verzoekers desinteresse aangaande de inhoud van de stukken die hij neerlegt, strookt niet met een beweerde vrees voor vervolging.

vi) Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan verzoekers oproeping voor de reservedienst, – *quod non* – dient te worden opgemerkt dat het organiseren van de dienstplicht een soeverein recht is van elke staat. De redenen waarom hij die reservedienst niet wil vervullen werden niet geloofwaardig geacht en verzoeker heeft geen andere motivatie voor het ontlopen ervan.

v) De aanvraag tot vervanging van verzoekers militaire dienstkaart doet geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststellingen nu dit document geen betrekking heeft op zijn beweerde veroordeling door de militaire rechtbank. Bovendien werd het document slechts gedeeltelijk ingevuld en is het ongedateerd, waardoor dan ook aan de authenticiteit kan worden getwijfeld.

vi) Het loutere feit kopt te zijn in Egypte is op zich niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat hij evenmin aantoonde dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.3.1. Verzoeker legt ter staving van zijn vrees om bij terugkeer naar Egypte opgesloten te zullen worden omdat hij veroordeeld werd wegens het niet volbrengen van de militaire dienstplicht verschillende documenten neer, zijnde: een oproepingsbrief voor rekrutering met uitstel, twee oproepingsbrieven, een vonnis van de rechtbank, een verzoek tot uitstel van de legerdienst en een verzoek tot aanvraag vervanging verlies/ beschadigde militaire dienstkaart (AD CGVS documenten voorgelegd door de asielzoeker).

Vooreerst merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker nauwelijks getuigt van enige kennis aangaande de documenten die hij heeft neergelegd. Dergelijke opmerkelijke desinteresse doet reeds de nodige vragen rijzen omtrent de ernst van zijn voorgehouden problemen. Tijdens het interview bij de DVZ op 9 december 2020 verklaarde verzoeker dat hij niet weet welk document wat is, dat hij ernaar heeft gekeken, maar er niet veel van begreep omdat hij geen advocaat is. Hij verklaarde wel te weten dat hij zich op 7 april 2020 moest gaan aanmelden omdat hij dit had vernomen van zijn advocaat (AD CGVS, verklaring volgend verzoek, 09.12.2020, punt 18). In navolging van de vraag om inlichtingen, die de commissaris-generaal aan verzoeker had bezorgd per schrijven van 1 maart 2022, werd verzoeker, die op zijn beurt had verzocht om een verhoor omwille van de moeilijke vragen, op het CGVS gehoord op datum van 27 oktober 2022. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitgebreid werd bevraagd over de door hem neergelegde documenten. Dat verzoeker anderhalf jaar nadat hij een eerste keer bevraagd werd over de documenten en nadat hij zelf had verzocht om door de commissaris-generaal gehoord te worden, wederom niet in staat is om op duidelijke wijze informatie te verschaffen over de inhoud van diezelfde documenten, getuigt wel degelijk van een opmerkelijke desinteresse die niet strookt met de dringende nood aan internationale bescherming. Immers, zelfs indien verzoeker initieel niet veel informatie kon geven over de inhoud ervan, kan verwacht worden dat hij zich hieromtrent verder zou informeren te meer nu hij die documenten via zijn bevriend advocaat uit Egypte heeft bekomen (NPO, p. 14) en hij bovendien nog in contact staat met zijn moeder die in Egypte verblijft (NPO, p. 5). Dat verzoeker dit heeft nagelaten, is weinig ernstig en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad bijgetreden: *“Uit bovenstaande blijkt dat u geen enkele concrete kennis lijkt te hebben over de documenten die u zelf neerlegt en dat u deze vermoedelijk ook nauwelijks of nooit bekeken heeft. Een dergelijke desinteresse strookt geenszins met een beweerde vrees voor vervolging. Dit wordt bevestigd wanneer u eerder in het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt om uit te leggen wat al deze documenten die u neerlegt precies inhouden – vooraleer deze een voor een worden overlopen – en u louter antwoordt: “oproepingsbrief, het vonnis”. Na een stilte voegt u nog toe: “Attest van het leger, dat is het denk ik” (CGVS, p. 13). Dat u met moeite slechts drie documenten kan benoemen is opmerkelijk. Gevraagd wat u met “attest van het leger” precies bedoelt geeft u de vage uitleg: “Dat attest heeft te maken met het leger, dat ik altijd opgeroepen kan worden” (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen over deze zes documenten die u neerlegt maken dat ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze documenten en aan dit nieuwe asielmotief.”*

Vervolgens oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van de desbetreffende documenten gelet op hun opmerkelijke inhoud. In de ‘oproepingsbrief voor rekrutering’ (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1) leest de Raad dat verzoeker op datum van 7 april 2020 uitstel wordt verleend tot rekrutering tot de leeftijd van 35 jaar. Dat verzoeker op datum van 7 april 2020 uitstel werd verleend om tegelijkertijd op diezelfde dag te worden opgeroepen om zich aan te melden in de tweede militaire regio (*ibid*, stuk 2 en stuk 3) ontbeert elke logica en coherentie. Bovendien, zoals door de commissaris-generaal op goede gronden werd opgemerkt in de bestreden beslissing, en zelfs indien verzoeker effectief uitstel werd verleend tot zijn leeftijd van 35 jaar, zijnde tot 2027, toont hij niet aan waarom er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Dat verzoeker door zijn eigen autoriteiten uitstel werd verleend, vormt immers een tegenindicatie van zijn voorgehouden vrees.

Verzoeker legt twee oproepingsbrieven voor, beiden opnieuw opgesteld op datum van 7 april 2020, terwijl in de ene gesteld wordt *“reisverbod voor de bovengenoemde en hij dient gearresteerd en voorgeleid worden”* (*ibid*, stuk 2) en in de andere het volgende wordt weergegeven *“de bovengenoemde dient zich aan te melden bij zijn eigen militaire eenheid”* (*ibid*, stuk 3). Het komt de Raad weinig ernstig en coherent voor dat verzoeker op dezelfde dag tegelijk wordt opgeroepen om zich aan te melden en om gearresteerd en voorgeleid te worden. Bovendien is verzoeker evenmin in staat om hierover duidelijkheid te geven, daar hij niet verder komt dan een nietszeggende uitleg, namelijk dat het beide oproepingsbrieven betreffen, maar dat het verschil gelegen is in het feit dat hij de tweede brief ook moet meenemen naar de plaats waar hij zich moet aanmelden (NPO, p. 14). Bovendien kan dergelijke vage en nietszeggende uitleg op geen enkele wijze worden ontwaard uit de stukken zelf.

In het neergelegde vonnis van de militaire rechtbank van Assioet (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) leest de Raad dat de rechtbank in het jaar 2019 uitspraak heeft gedaan in de zaak tegen verzoeker en hij wegens het omzeilen van de verplichte dienstplicht veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf met onmiddellijke ingang. Het is de Raad niet duidelijk waarom het vonnis van de militaire rechtbank van Assioet plots melding maakt van de ‘strafrechtbank van Cairo’. Bovendien bevat het vonnis geen datum van uitspraak en evenmin een referentienummer van de zaak. Dat verzoeker in het jaar 2019 zou zijn veroordeeld, terwijl uit de hierboven besproken stukken blijkt dat er pas op 20 april

2020 werd opgeroepen om hem voor te lijden en hem te arresteren, mist wederom iedere logica. Verzoeker is tijdens het persoonlijk onderhoud niet in staat om deze eigenaardigheden en tegenstrijdigheden uit te klaren, nu hij er zich toe beperkt te stellen dat het vonnis slechts een samenvatting zou betreffen die gemaakt werd door een ambtenaar en hij, hierbij gevraagd hoe je het kan zien dat het een samenvatting is, laconiek op antwoordt *"ik heb geen verstand van juridische zaken, dit docu werd naar mij opgestuurd en werd tegen mij gezegd dat dat het vonnis is"* (NPO, p. 14) en ter verantwoording voor het gebrek aan kennis van de datum van zijn veroordeling inroept dat hij niet alle informatie en data kan onthouden. Dat verzoeker, de datum van zijn veroordeling, wat nochtans de kern is van zijn asielrelaas, niet zou kunnen onthouden, doet op ernstige wijze afbreuk aan de waarachtigheid ervan. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker evenmin enige documenten neerlegt waaruit op objectieve wijze kan worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met bepaalde (geheugen)problemen waardoor hij niet in staat zou zijn bepaalde vragen die gesteld zijn door de protection officer te beantwoorden en zijn beschermingsverzoek op gedegen wijze te doorlopen. Bovendien is het zeer eigenaardig dat verzoeker, hoewel het document militaire rechtbank van Assieot vermeldt, verklaart dat er slechts één militaire rechtbank is in Egypte, die zich in Caïro bevindt (NPO, p. 11). Dat verzoeker dan zelfs niet kan zeggen of zijn advocaat hem vertegenwoordigd heeft op de rechtbank is uitermate eigenaardig nu hij enerzijds zijn advocaat naar eigen zeggen betaalde voor wanneer hij iets onderneemt en hierbij zelfs het voorbeeld gaf van een rechtszaak (NPO, p. 6) en anderzijds in het vonnis zelf te lezen staat dat de mondelinge pleidooien werden gehoord en van de stukken en de getuigen kennis werd genomen (*"Na de mondelinge pleidooien te hebben gehoord en na de stukken en getuigen kennisgenomen te hebben, wees de militaire procureur de verdachte toe dat hij de verplichte dienstplicht had ontweken"*).

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat ook het laatste document van verzoeker, zijnde het "verzoek tot aanvraag vervanging van verlies / beschadiging militaire dienstkaart" slechts in beperkte mate werd ingevuld en ongedateerd is. Bovendien heeft de inhoud ervan geen enkele betrekking op een eventuele veroordeling wegens het omzeilen van de dienstplicht en kan het verzoekers relaas niet verder ondersteunen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet in staat is om een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen met betrekking tot zijn documenten, waardoor de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, overeind blijven en door de Raad worden overgenomen: *"Het is voorts opmerkelijk dat u niet weet wanneer u veroordeeld werd door de militaire rechtbank. U zegt dat men een maand de tijd heeft om te reageren op een oproepingsbrief van het leger (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel later u dan veroordeeld werd door de rechtbank zegt u kortweg dit niet te weten. Gevraagd uit te leggen waarom u dit niet weet – er kan verwacht worden dat u deze zaak van nabij heeft opgevolgd met uw advocaat – weigert u op de vraag te antwoorden en zegt u dat de vragen gesteld worden om u in de fout te lokken (CGVS, p. 9). Gevraagd of u deze zaak daadwerkelijk opgevolgd heeft, gezien u niet weet wanneer u veroordeeld werd, zegt u louter dat u niet alle informatie en data kan onthouden (CGVS, p. 9). Deze onwetendheid over uw eigen veroordeling doet uw verklaringen uiterst ondoorleefd overkomen en maakt uw asielrelaas weinig geloofwaardig.*

Het valt in dit verband bovendien op dat op het vonnis dat u neerlegt daadwerkelijk ook geen specifieke datum staat – hoewel er vermeldt wordt: "Op het vermelde uur en datum...". Dat u niet kan zeggen wanneer u veroordeeld zou zijn, en dit ook niet op uw vonnis staat, doet uw verklaringen gefabriceerd overkomen.

Nog opvallender is echter volgende zin in het document: "De rechtbank heeft uitspraak gedaan in zaak nummer [niet ingevuld] van het jaar 2019". Gezien uw oproeping pas van het jaar 2020 zou dateren kunnen vanzelfsprekend ernstige vragen gesteld worden bij de authenticiteit van dit document. Dit geldt des te meer door de vaststelling dat het gedeelte, waar het referentienummer van uw zaak zou moeten zijn ingevuld, niet werd ingevuld.

Bovendien liet u in de vragenlijst bij het verzoek om inlichtingen optekenen dat u op 7 april 2020 op de hoogte werd gesteld van het vonnis van de militaire rechtbank (verzoek om inlichtingen, vraag 17). Dit zou echter de datum van de eerste oproepingsbrief zijn (CGVS, p. 7) en geenszins de veroordeling door de militaire rechtbank. Dergelijke strijdige verklaringen doen verder twijfelen aan uw nieuwe asielmotieven.

Ook andere door u neergelegde documenten roepen vragen op. Zo legt u een scan neer van twee quasi identieke documenten met de titel "Oproepingsbrief", beiden gedateerd op 7 april 2020. De eerste versie vermeldt de handgeschreven mededeling dat u zich dient aan te melden bij uw eigen militaire eenheid. De tweede versie verschilt van de eerste enkel wat betreft het handgeschreven gedeelte, waar vreemd genoeg vermeld wordt dat er een reisverbod op uw naam staat en dat u gearresteerd dient te worden. Dat u een oproepingsbrief voor het leger neerlegt, gedateerd op de dag van uw eerste oproeping, waarin staat

dat u gearresteerd dient te worden – een melding die niets te maken heeft met de rest van de inhoud van de brief – houdt weinig steek en doet ernstig twijfelen aan de authenticiteit van dit document.

U legt verder een verzoek tot uitstel voor de militaire legerdienst neer. Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat het deel dat bestemd is voor de verzoeker, op uw naam na, oningevuld is. Het deel dat bestemd is voor de onderwijsinstelling is evenmin ingevuld, op de stelling “werd aangenomen en de juistheid en de datum zijn bevestigd” na. Dit houdt echter geen steek daar er geen gegevens zijn ingevuld op dit document. Het hoeft weinig betoog dat dit oningevulde formulier op geen enkele manier uw problemen aangaande uw oproeping voor het leger kunnen staven. Gevraagd uitleg te geven bij dit document kan u louter stellen: “Dit attest heeft te maken met de reservedienst” (CGVS, p. 13).

U legt voorts nog een document neer met de titel “Oproeping voor rekrutering” en op datum van april 2020 – de datum van uw beweerde oproeping – waarin wordt besloten om uw rekrutering uit te stellen tot de leeftijd van 35 jaar. Dit betekent dat uw rekrutering zou worden uitgesteld tot 2027. Vanzelfsprekend kan u met dit document niet aantonen problemen te hebben met de Egyptische autoriteiten. U kan hier voorts zelf weinig informatie over geven. Immers zegt u over deze brief dat het een oproepingsbrief is – zoals ook duidelijk op de titel staat aangegeven (CGVS, p. 13). Gevraagd wat het verschil dan is met de gele oproepingsbrief geeft u een weinig steekhoudend antwoord: “op die gele wordt het adres waar je moet aanmelden vermeld, en die andere is de oproepingsbrief je moet u ook op bepaalde plaats aanmelden” (CGVS, p. 14). U wordt erop gewezen dat u net hetzelfde heeft gezegd over beide brieven en nogmaals gevraagd naar verdere uitleg waarop u dat het allebei oproepingsbrieven zijn en dat u een van de twee moest meenemen bij uw aanmelding (CGVS, p. 14). Dat u geen enkel idee blijkt te hebben dat de ene oproepingsbrief eigenlijk een uitstel voor uw legerdienst tot 2027 betreft is opmerkelijk.

Uit bovenstaande blijkt dat u geen enkele concrete kennis lijkt te hebben over de documenten die u zelf neerlegt en dat u deze vermoedelijk ook nauwelijks of nooit bekeken heeft. Een dergelijke desinteresse strookt geenszins met een beweerde vrees voor vervolging. Dit wordt bevestigd wanneer u eerder in het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt om uit te leggen wat al deze documenten die u neerlegt precies inhouden – vooraleer deze een voor een worden overlopen – en u louter antwoordt: “oproepingsbrief, het vonnis”. Na een stilte voegt u nog toe: “Attest van het leger, dat is het denk ik” (CGVS, p. 13). Dat u met moeite slechts drie documenten kan benoemen is opmerkelijk. Gevraagd wat u met “attest van het leger” precies bedoelt geeft u de vage uitleg: “Dat attest heeft te maken met het leger, dat ik altijd opgeroepen kan worden” (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen over deze zes documenten die u neerlegt maken dat ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze documenten en aan dit nieuwe asielmotief.

De door u neergelegde aanvraag tot vervanging van uw militaire dienstkaart doet geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Dit heeft geen betrekking op uw beweerde veroordeling door de militaire rechtbank. Bovendien valt ook hier op dat dit document slechts gedeeltelijk werd ingevuld en ongedateerd is, waardoor dan ook aan de authenticiteit kan worden getwijfeld.”

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, oordeelt de Raad dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

4.3.3.2. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers verklaringen aangaande zijn advocaat, van wie hij de verschillende documenten zoals *supra* besproken, zou hebben ontvangen, zeer wisselend en allerm minst geloofwaardig zijn. Zoals terecht toegelicht in de bestreden beslissing is het uitermate opmerkelijk dat verzoeker eerst verklaart dat hij zijn advocaat in Egypte betaalt om zijn post op te halen, om vervolgens te verklaren dat hij hiervoor niet betaald wordt (NPO, p. 5-6) om dan weer uiteindelijk te stellen dat zij bevriend waren. Bovendien is het zeer eigenaardig dat verzoeker, nadat die getuigd heeft van zeer wisselende verklaringen omtrent de taken van zijn advocaat en gevraagd werd om uit te leggen welke dingen zijn advocaat reeds voor hem heeft gedaan, antwoordde dat dit niet relevant is en hij de protection officer vervolgens verwijt steeds dezelfde vragen te blijven stellen (NPO, p. 6). Verzoeker, die zich openlijk verzette tegen de vraagstelling van de protection officer, kan aldus in zijn verzoekschrift bezwaarlijk poneren dat hij in staat was om uitleg te geven bij de acties die zijn advocaat voor hem heeft ondernomen. Bovendien, ook wanneer verzoeker gevraagd werd om in detail en op concrete wijze uit te leggen wat en wanneer er gebeurd is, antwoordt hij op zeer laconieke wijze al alles verteld te hebben en verder geen informatie te hebben (NPO, p. 6). Dergelijke houding getuigt geenszins van een nood aan internationale bescherming te meer nu verzoeker, zoals *supra* ook aangekaart, zelf

vragende partij was om zijn problemen toe te lichten omdat de vragen tot inlichtingen volgens hem te moeilijk waren.

Door in het verzoekschrift verder voor te houden dat hij nooit heeft verklaard dat zijn advocaat als postbode werd aangesteld, gaat hij voorbij aan de concrete motieven dienaangaande in de bestreden beslissing. Door vervolgens uit te leggen dat hij zijn advocaat heeft verzocht om de documenten inzake zijn oproeping als reservist en de hieruit volgende veroordeling te bezorgen, dat zijn advocaat een vriend is van de familie, wat verklaart dat hij die taak wilde opnemen hoewel hij in het buitenland verblijft, werpt hij evenmin ander licht op zijn eerdere verklaring, dat hij zijn advocaat wel degelijk betaalde om de post op te halen. Het louter ontkennen van zijn gezegden of het betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kan bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd. Dat er ook in België niet steeds een overeenkomst wordt ondertekend door de advocaat en diens cliënt, ontslaat de verzoeker er niet van om in het kader van zijn eigen beschermingsverzoek coherente verklaringen af te leggen, waartoe hij in gebreke blijft. Verzoeker is aldus niet in staat om met zijn *post-factum* betoog de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten. De motieven blijven derhalve overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Vooreerst verklaart u dat u op de hoogte werd gebracht van uw oproeping voor uw reservedienst door uw advocaat (CGVS, p. 6). Echter uw verklaringen over deze advocaat komen uiterst vaag en vreemd over. Zo zou uw huis leeg staan sinds de periode van uw vertrek (CGVS, p. 5). U zegt dat uw advocaat steeds uw post gaat ophalen bij u thuis. Dit is opmerkelijk. Gevraagd waarom uw advocaat dat zou doen zegt u louter dat u een advocaat nodig had voor administratieve en eigendomszaken. Erop gewezen dat dit bezwaarlijk het werk is van een advocaat en nogmaals gevraagd waarom hij dat zou doen zegt u kortweg: “hij wordt betaald” (CGVS, p. 5). Dat u een advocaat zou betalen om jarenlang uw post op te halen bij u thuis houdt geen steek. Bovendien kan u geen informatie geven over de overeenkomst die u met hem zou hebben gesloten. Zo verklaart u dat er geen vast bedrag is en dat u betaalt voor zaken die hij gedaan heeft (CGVS, p. 5). Gevraagd dit meer concreet uit te leggen antwoordt u niet op de vraag. Gevraagd uw regeling die met uw advocaat – die u blijkbaar al jaren betaalt om onder meer uw post te gaan halen – in detail uiteen te zetten zegt u louter dat hij niet specifiek naar uw huis gaat om de post op te halen maar dat hij dat doet wanneer hij in de buurt is (CGVS, p. 6). Gevraagd om jullie financiële overeenkomst uiteen te zetten – het is immers vreemd dat u jarenlang een advocaat zou betalen om post op te halen – geeft u geen verdere informatie en zegt u dat u eigenlijk geen concrete afspraken heeft met hem en dat hij betaald wordt voor zaken die hij doet, waarna u toevoegt dat u hem niet betaalt om de post te gaan halen. Deze vage en ontwijkende verklaringen roepen ernstige vragen op. Dat u bovendien eerst zegt dat hij de post ophaalt omdat hij betaald wordt maar daarna zegt dat hij niet betaald wordt om de post op te halen komt maar weinig consistent over. U wordt dan gevraagd welke zaken hij voor u dan concreet gedaan heeft en hoeveel u hiervoor betaald heeft maar u weigert op de vraag te antwoorden en besluit louter dat dit niet relevant is (CGVS, p. 6). Dat u geen concrete informatie kan geven over de overeenkomst die u heeft met uw advocaat, die u nochtans op de hoogte bracht over uw problemen waarop u uw huidige verzoek baseert, maakt dat aan deze nieuwe asielmotieven reeds ernstig getwijfeld kan worden.*

Dienaangaande dient nog opgemerkt te worden dat u geen documenten kan neerleggen van uw overeenkomst met deze advocaat. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt dit te verklaren zegt u dat u hem van de buurt kent en dat jullie een vriendschappelijke band hebben (CGVS, p. 12). Dit komt nog maar weinig geloofwaardig over daar u dit geenszins aanhaalde eerder in het persoonlijk onderhoud wanneer u veelvuldig gevraagd werd naar uw overeenkomst met uw advocaat.

Het is verder opvallend dat u geen correcte verklaringen aflegt over de militaire rechtbank door dewelke u zou zijn veroordeeld. Uit het vonnis dat u neerlegt blijkt dat u veroordeeld werd door de militaire rechtbank van de provincie Assiut. Echter, wanneer u hiernaar gevraagd wordt zegt u dat er maar één militaire rechtbank is en dat die in Cairo zou zijn (CGVS, p. 11). Dit valt geenszins te rijmen met het door neergelegde vonnis. Tevens doet dit vermoeden dat u dit document zelf niet of nauwelijks ingekeken heeft.

Dit vermoeden wordt bevestigd door uw volgende stelling: “bij de militaire rechtbank kan je niet pleiten, dat bestaat niet, je moet enkel een nota neerleggen” (CGVS, p. 11). Immers, in het vonnis staat het volgende: “Na de mondelinge pleidooien te hebben gehoord ...”.

Uw verklaringen over uw vertegenwoordiging door uw advocaat op de rechtbank zijn ook maar weinig coherent. U wordt gevraagd of uw advocaat u heeft vertegenwoordigd op de rechtbank, waarop u verklaart van wel. Gevraagd of dit dan in Cairo was – waar volgens u de enige militaire rechtbank in Egypte zich bevindt – zegt u dit niet te weten. Gevraagd dit te verklaren zegt u op weinig coherente wijze: “Dat weet ik niet, ik heb eigenlijk geen info, ik weet niet precies, waar heeft hij mij vertegenwoordigd, voor de rechtbank of voor de militaire politie, ik weet het niet” (CGVS, p. 11). Dat u eerst stellig beweert dat uw advocaat u heeft vertegenwoordigd op de rechtbank maar dan weer zegt dit niet te weten om uiteindelijk

te zeggen dat men niet op de militaire rechtbank vertegenwoordigd kan worden omdat dit enkel per nota gebeurd houdt maar weinig steek en komt bovendien niet overeen met het door u neergelegde vonnis.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en waardoor het moeilijk is geworden om een coherent verhaal op te hangen, dient ook hier te worden herhaald dat hij geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn mentale en/of fysieke gezondheidstoestand niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, geloofwaardige en aannemelijke verklaringen inzake zijn vluchtrelaas. Ook laat verzoeker na te preciseren op welk moment tijdens het persoonlijk onderhoud hij geconfronteerd werd met moeilijkheden om zich bepaalde zaken of gebeurtenissen te herinneren. De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, enige melding maakte van problemen omwille van zijn gezondheid. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekers gezondheidstoestand op de motieven uit de bestreden beslissing een ander licht kan werpen.

4.3.3.3. Vervolgens wenst de Raad te benadrukken dat het elk land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat de gerechtelijke vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het behoort tot het wettelijk prerogatief van de Egyptische overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en te voorzien in een bestraffing bij dienstweigering of desertie. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert eveneens dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land, bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden deel te nemen aan een gewapend conflict, waarvan bovendien geen sprake is in Egypte (zie verder *infra*), kan op zich niet beschouwd worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/3 §2 van de Vreemdelingenwet luidt immers onder meer als volgt:

“De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

(...)

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;”

Een dienstweigeraar of deserteur is pas een vluchteling als hij: a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *“Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection under the 1951 convention and the 1967 protocol relating to the status of refugees reissued geneva, february 2019”*, Genève, 2019, 167-174). Nu verzoeker *in casu* geen geloofwaardige vluchtmotieven heeft aangebracht en hij hiernaar opnieuw verwijst als reden waarom hij geen dienstplicht wenst te voldoen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet getuigt van een nood aan internationale bescherming. De loutere wens om geen dienstplicht te volbrengen en een eventuele veroordeling hiervoor, vormen geen grond voor internationale bescherming. De volgende motieven worden door de Raad, mede bij gebrek aan enig verweer, tot de zijne gemaakt: *“Hoe dan ook, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw oproeping voor uw reservedienst, – quod non*

–, het organiseren van de dienstplicht is een soeverein recht van elke staat. Gevraagd waarom u uw reservedienst niet wil vervullen verwijst u naar uw vluchtmotieven zoals uiteengezet in uw vorige aanvragen (CGVS, p. 9). Deze werden echter niet geloofwaardig geacht. U heeft geen andere motivatie voor het ontlopen van uw dienstplicht (CGVS, p. 10). Uw loutere wens om deze te ontlopen heeft geen uitstaans met internationale bescherming. Uw veroordeling vanwege uw dienstweigering is evenmin een reden voor internationale bescherming. Immers dient deze procedure niet om gerechtelijke vervolging te ontlopen.”

4.3.3.4 De Raad is verder van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besluit dat uit de beschikbare informatie, met name de COI Focus Egypte, “Geweld tegen christenen” van 17 februari 2021 die werd toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1) en de Country Policy and Information Note “Egypt: Christians” van de UK Home Office van oktober 2020, waarvan de online referentie werd opgenomen in de bestreden beslissing, niet blijkt dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niettegenstaande de situatie van de Koptische christenen actueel zorgwekkend is. Dat de Koptische christenen in Egypte het slachtoffer kunnen worden van aanslagen of andere geweldsincidenten waarbij zij worden geviséerd, wordt niet betwist, doch uit voormelde informatie blijkt niet dat gebeurlijke aanvallen op christenen in Egypte dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat er sprake zou zijn van groepsvervolging van deze bevolkingsgroep. Het door verzoeker geciteerde arrest van het EHRM van 2013, laat niet toe, anno 2023, anders te besluiten. Aldus kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar zijn profiel van koptisch christen en met het op algemene wijze citeren dat Koptische christenen een gevaar lopen om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt: “Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.”

Verzoeker betwist deze motieven, die deugdelijk en pertinent zijn, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Zij vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

4.3.4. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad dat verzoeker geen concrete zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat hij in Egypte actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

4.4.2. Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Egypte: “Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021**) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoeker bovenstaande analyse niet betwist, laat staan weerlegt, en dat deze steun vindt in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, respectievelijk de landeninformatie die werd opgenomen in het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stuk 2, COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie Egypte minus Noord-Sinai 2020-2021” van 17 september 2021).

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat voormelde landeninformatie niet langer actueel of correct zou zijn.

Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie dient de commissaris-generaal te worden bijgetreden in zijn oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM, duidt de Raad er nog op dat, daargelaten de vraag of hij *de facto* familiale en relationele bindingen heeft in België in de zin van voormeld artikel, de bestreden beslissing er niet toe strekt zijn gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker de internationale bescherming geweigerd wordt. Daarenboven betreft de bestreden beslissing geen teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel. Een schending van artikel 14 van het EVRM, ingeroepen samen met voormeld artikel 8, wordt aldus evenmin aannemelijk gemaakt.

4.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO